

У 42 фрагментах тексту, що становить 21% міміка комуніканта виражає радість. Це зазвичай щаслива посмішка та сяючі очі. Наприклад:

She smiled up at him, her blue eyes sparkling. «I'm crazy about you, my darling. Can't you tell?» (3, 89), де очі дівчини сяють від щастя, коли її хлопець освідчується їй в коханні.

Міміка комуніканта виражає сором у 22 фрагментах тексту, що становить 11%. При цьому очі мовця «бігають» або просто опущені чи заплющені, а його обличчя червоніє. Наприклад:

Esmé's heart-shaped face was ashamed. «I'm so sorry, Bella» she cried as she followed the others into the yard (2, 26), де обличчя Есми червоніє, оскільки їй соромно за свою поведінку.

Емоції виражені мімікою представлено у табл.1.

Таблиця 1.

Емоції	Кількість	
	В абсолютних числах	У відсотках
Інтерес-хвилювання	54	27
Радість	42	21
Гнів-роздратування	30	15
Подив	24	12
Сором	22	11
Страх	12	6
Зневага	10	5
Горе-страждання	6	3
Разом	200	100

Отже, у нашому фактичному матеріалі міміка комуніканта найчастіше виражає його радість та інтерес-хвилювання. Найменш представленою емоцією, вираженою мімікою, є горе-страждання.

Список використаної літератури:

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики / Ф. С. Бацевич. – К. : Видавничий центр «Академія», 2004. 344 с.
2. Изард К. Э. Психология эмоций / К. Э. Изард [пер. с англ. А. Татлыбаева] / – СПб. : Издательство «Питер», 1999. – 464 с.

Список джерел фактичного матеріалу:

3. Fitzgerald F. The Great Gatsby / F. Fitzgerald. – US : Charles Scribner's Sons, 1925. – 193 p.
4. Meyer S. New Moon / S. Meyer. – USA : Little, Brown and Company, 2006. – 366 p.
5. Sheldon S. Master of the Game / S. Sheldon. – US : Warner Books, 1982. – 215 p.

Науковий керівник: доцент кафедри англійської філології та методики навчання англійської мови, к. філол. н., доцент Голубнича О. І.

А. Р. Козак

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ЧИТАЦЬКОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Читання як комплексна пізнавальна діяльність дарує задоволення і просвітлення та відкриває невідоме. Тому студенти сучасного світу повинні знати, як навчитися читати й увійти в глобалізоване освічене суспільство. Той, хто читає, може привести інших до світла. Люди, які читають, можуть бути вільними, тому що читання позбавляє від невігластва і забобонів. Більше того, читання має силу революціонізувати способи мислення кожного.

Розвиток читацької компетенції в майбутніх викладачів англійської мови передбачає: формування складної інтегрованої здатності читати іншомовну літературу в авторській, жанровій і тематичній різноманітності; набуття соціальних, морально-етичних цінностей через художні образи літературних творів; розвиток умінь сприймати, розуміти, аналізувати

літературні й навчальні тексти різних видів з використанням елементарних літературознавчих понять; формувати вміння створювати власні висловлювання за змістом прочитаного; виховання потреби в систематичному читанні як засобу пізнання світу та загальнокультурного розвитку [2, с.10-15].

В. О. Сухомлинський зазначив, що без високої культури читання немає ні школи, ні справжньої розумової праці, а погане читання – це ніби брудне вікно, крізь яке нічого не видно. Сучасні вчителі мають навчати учнів всіх видів читання, а особливо – критичного. Критичний читач оскаржує припущення автора, робить висновки й оцінює точність, надійність, якість і цінність того, що він читає.

Нині оволодіння іноземними мовами є престижним та необхідним. Зокрема, англійська мова стала мовою міжнародного спілкування. Читання англійською мовою стає необхідністю для студентів, які хочуть добитися успіху. Тому перед сучасними вчителями постає завдання виховувати в учнів читацьку звичку й умотивувати їх якомога більше читати [1].

Успішне викладання англійської мови зумовлено багатьма чинниками, такими як особистість учителя, рівень обізнаності учнів, умови навчання, обрані підходи та використовувані вчителем методи. Підходи й методи – це способи передати знання учням. Вони залежать від потреб учня і творчого підходу вчителя. Учитель повинен використовувати відповідні підходи та методи для досягнення мети навчання. Упродовж останніх десятиліть підвищилась увага до навчальних методів розроблення стратегій у сфері сприяння розумінню читання.

Читання також вважається одним із методів, який може використовувати вчитель для оволодіння іноземною мовою. Читання стає важливим, тому що це вміння, яке включає висновки, припущення, передбачення тощо. Крім того, воно виконує комунікативну функцію. Читаючи англійською мовою, студенти навчаються правильно вимовляти слова, дізнаються про часові форми і про те, як їх використовувати в процесі спілкування. Вони також дізнаються про відмінності в культурі країни, мови, якої вивчається.

Існує низка різних методів, які можна використовувати, щоб навчитися читати. Питання про те, який метод є кращим, продовжує сприяти жвавій дискусії, в якій експерти пристрасно обстоюють той чи той підхід. Реальність така, що всі методи певною мірою довели свою релевантність. Основні методи навчання молодших школярів, наприклад, загалом можна розділити на ті, які використовують фонетику, й ті, які не використовують.

Головним методом навчання читанню є фонетичний метод, або фонікс. Фонетичний підхід заснований на алфавітному принципі. Його основою є навчання вимовилітер і звуків (фонетиці), а коли дитина накопичує достатні знання, вона переходить до складів, а потім і до цілих слів. Проблема з читанням в англійській мові полягає в тому, що 44 звуки передаються за допомогою 26 літер. Використовуючи фонетичний метод, учні навчаються декодувати прочитане. Вони візуально сприймають окремі літери або групи літер, розпізнають звуки і змішують їх разом, утворюючи вільне слово.

В альтернативних методах навчання, діти навчаються розпізнавати цілі слова або речення, а не окремі звуки. Повторення прочитаного в книгах або за допомогою карток використовується для того, щоб дитина могла запам'ятати нові слова. Їх також можна навчити використовувати підказки з малюнків, які супроводжують текст [3, с. 99-101].

Сучасна методика розуміє навик читання як автоматизоване уміння по озвучуванню друкарського тексту, що припускає усвідомлення ідеї сприйманого твору і вироблення власного відношення до читаного [4, с.16-24].

Список використаної літератури:

1. Koda K. The role of reading in fostering transcultural competence / Keiko Koda. – 2010. – №22. – Р. 5–10.
2. Teaching Reading and Writing. Reading skills. // British Council. – 2015. – С. 1–16.
3. Никітіна Л.В. Підвищення ефективності уроків читання шляхом організації групової роботи // Початкова школа. – 2001. – №5. – с. 99 – 101.
4. Світловська Н.Н. Методика навчання читанню: що це таке? // Початкова школа. – 2005. – №2.

Науковий керівник: професор кафедри англійської філології та методики навчання англійської мови, д. пед. н., професор Вовк О. І.